

Hospodin je světlo mé a moje spása, z koho bych měl strach?

1. čtení: 2 Královská 18,17-25

2. čtení: **Lk 24,36.44-49**: *Když o tom mluvili, stál tu on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám.“ ... Řekl jim: „To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. Vy jste toho svědky. Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“*

I. Andělské prozpěvování

„Sláva na výsostech Bohu, na zemi pokoj a lidem dobrá vůle,“ halasili andělé na začátku vyprávění a na samém konci přichází k učedníkům vzkříšený Ježíš a přeje jim: „Pokoj vám.“ Všechno, co bylo mezi tím, se dělo právě kvůli tomu pokoji pro nás. Z toho vyprávění je patrné, že pokoj na zemi není v lidských silách, však jsme si to v průběhu dějin ověřili. Jako dar od Boha možný je a tomu se právě říká evangelium.

II. Ilustrace z dávné minulosti

Někdejší Davidovo království se rozpadlo na dva kusy. Větší kus už padl pod tlakem jedné z dobytých velmocí. Menší (zvaný Judsko) ještě nepadl, ale už se nad ním smráká. Nevíme, co všechno tomu předcházelo, vypravěči toho do Bible nezapsali moc, jen jména pár králů a k nim to, co považovali za nejnnutnější. Za nutnou považovali zmínku, zda král činil, co je dobré v očích Hospodinových, nebo se dopouštěl toho, co je v Hospodinových očích zlé. Z takové informace mnoho konkrétního nevyčtete, něco však ano:

Co je dobré (nebo naopak zlé) v očích Hospodinových a co je dobré (nebo naopak zlé) v očích lidu, se může dost lišit. Hlas lidu se s hlasem

Božím někdy povážlivě rozchází. A ještě něco v té informaci je: na bídu dnešního světa důkladně zadělaly předchozí generace, když činily, co vůbec nebylo dobré v očích Hospodinových. To už nespravíme, ale naše odpovědnost za ty, kdo teprve přijdou, je zřejmá.

Judské království do rukou dobyvatelů ještě nepadlo. Zdejší král se však před lety zavázal, že jim bude platit, když nás budou chránit. Zaneřádl kvůli nim Hospodinův chrám jejich domácími pověrami. Když umřel, povinnost platit Asyřanům přešla na jeho syna.

Jeho syn Chizkijáš byl podle Bible dobrý král. Nejdřív se pokusil vymést ze země pověry, které tam (za ochotné pomoci lidu) natahal jeho otec. Nechal zbořit oltářiky a pomníčky, ba i bronzového hada, jenž za Mojžíše měl zachraňovat životy: i toho roztloukl, protože se tu zbožní lidé scházeli, a místo co by děkovali Bohu, uctívali toho hada. Asyřanům přestal platit, protože o jejich nadvládu nestojí. Tak měl zanedlouho za humny jejich vojsko.

Než se začne střílet, vždycky probíhá mediální masáž. Dnes by to bylo v televizi a přes řetězové maily, tehdy naháněli strach jinak. Brzy se všude rozkřiklo, že nemáme nejmenší šanci. Vrchní ideolog asyrského krále to judským vysvětloval jejich jazykem a pěkně polopatě:

“Za prvé: neseženete proti nám spojení. Egypt si kvůli vám nebude pálit prsty, ostatně nemáte na tu zemi dobré vzpomínky, že? Za druhé: nemáte nejmenší důvod se nás bát: máme pro vás mléko a strdí, olivy, olej a med, ráj na zemi, vše je připraveno a je to jen pro vás. A za třetí: zapomeňte, že by vás z toho mohl vysvobodit Hospodin.”

Že za ně nikdo nebude dávat ruku do ohně, to chápali. Že jim okupanti chystají ráj na zemi, tomu věřil málokdo. Ale jak je to s tím doufáním v Hospodina? Cizinec věděl, jak na ně: “Váš král zničil pomníčky a rozbil Mojžíšova hada” (to byla pravda) “a tímhle vandalstvím strašlivě rozzlobil Hospodina, takže jste kvůli němu ztratili Boží přízeň” (to už pravda nebyla, ale neměli si to jak ověřit). A teď přišla hlavní drzost: „Asyrský král by nevyrazil do boje bez Hospodinova svolení. Pochopte,

to on teď plní jeho vůli!“ Klidně mohl tvrdit, že to on teď chrání osvědčené hodnoty nebo přivází nové zítřky – je to lež a ta snese všechno. Jde jen o to, aby lidi dostali strach a rozhádali se. Tak se to dělává.

Chizkijáš se nehodlal vzdát důvěry k Hospodinu, i když nevěděl, jak to dopadne. Poslal vzkaz proroku Izajášovi: “Je nějaká šance, že tohle zlo Bůh zastaví?” Izajáš mu vzkázal zpátky: “Neboj se! Bůh vás nedá.” To člověk slyší rád. Jenže asyrský ideolog poslal Chizkijášovi pro jistotu také ještě jeden vzkaz: “Už jsi slyšel o někom, kdo by se nám ubránil? Každý, kdo se nám postavil na odpor, na to zle doplatil. Buď realista a nechej mluvit fakta!”

Dva vzkazy, dvě rady. Nebylo to nic víc než slova. Slova však mají ohromnou sílu. V tomto případě neměla váhu pouhých informací, bylo v nich víc: jeden vzkaz nabízel strach a druhý naději. Strach se opíral o fakta – přesněji řečeno tamten ideolog povídal, že jsou to fakta, ale to si neměli jak ověřit. Ani naději si však neověříte. Prostě se na něco z toho musíte spolehnout, nic jiného vám nezbyvá.

Mezitím měl strach čím dál větší oči (třeba když asyrský velitel výsměšně vzkázal: “Dám ti dva tisíce koní, stejně na ně neseženeš jezdce, nebude, kdo by za tebe bojoval”). Ale i kdyby měl strach kukadla jak kola od vozu, dokud nás Bůh nehodil přes palubu, není všemu konec. Vždyť je to tak v jednom z žalmů: Hospodin je světlo mé a moje spása, z koho bych měl strach?

Co se dělo pak, moc nevíme. K bitvě nakonec nedošlo, asyrský král odtáhl domů a tam ho sprovodili ze světa jeho vlastní synové, kteří – tak jako on – asi budovali ráj na zemi, ale po svém. To se stává.

III. Co řekl Ježíš

„V Hospodina nedoufejte – nebo už jste snad viděli někoho, kdo by se nám ubránil?“ posmíval se mluvčí jedné dávné velmoci. Měl za to, že má každý národ svého boha, a naparoval se, že s tím jejich není radno soupeřit. Tehdy Judsko z nebezpečí vyvázlo, ale ne napořád: zanedlou-

ho padlo také. Znamená to, že Hospodin přišel o své království, o krále i o lid? A znamená to konec? Mysleli si to, ale bylo to jinak: později jim docházelo, že je naopak pánem nad pány a nade vším, co na světě existuje. A že když pokoj na zemi a lidem dobrou vůli nedokázal nikdo zajistit ani po dobrém ani po zlém, ujme se toho Bůh sám. A jsme zpátky u evangelijního vyprávění o tom, co zpívali na začátku andělé a co na konci říkal vzkříšený Ježíš:

Pokoj na zemi není ve vašich silách, tak ho lidem Bůh nabízí darem a vy jste toho svědky. Buďte pohromadě, než budete vyzbrojeni mocí z výsosti, a pak se s tím vydejte do celého světa (a začněte doma). A čím že to budou vyzbrojeni? Sláva na výsostech Bohu (pamatujete?) a teď z té výsosti něco dostaneme i my. Aspoň to, že snad budeme umět rozlišit, co je zlé a co dobré v očích Hospodinových. A hlavně dostaneme naději, abychom se nebáli a uměli přijímat a rozdávat ten pokoj.

„Už jste snad viděli někoho, kdo by se nám ubránil?“ ptal se tiskový mluvčí dávných agresorů, jenž měl v popisu práce, aby se naparoval a naháněl strach. Kde je mu konec, ale strach, ten se člověku vnucuje i bez něj: Už jste viděli, že by někdo vyvázl, když se dostane do spárů moci a nenávisti anebo nemoci, konfliktů, peněz, a co teprve smrti? To jsem asi neviděl, ale věřím, že když neumím vyvážnout, ještě pořad mě může někdo vysvobodit, a že spolu s vírou v Krista je to nabídka a naděje, kterou od Boha dostáváme.

Požehnání:

O slávu na nebi i na zemi už se ucházel leckdo, po dobrém i po zlém, ale k tomu se nepřidávejte. Sláva na výsostech Bohu, nikomu jinému. Buďte pospolu a až budete vyzbrojeni mocí z výsosti, vyrazte mezi lidi s vírou, láskou a nadějí, kterou jste dostali, protože jste svědky toho, co pro nás učinil Bůh. Osobně jim dosvědčujte, že Boží láska a pomoc dosáhne do všech generací a do všeho, co nás i v dnešní době trápí. Sláva na výsostech Bohu, na zemi pokoj a lidem dobrá vůle. Amen.